

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **nezletilá X. Y.**, narozená dne XXX
bytem XXX
státní příslušnost XXX, zast. zákonným zástupcem M. G.
zast. advokátem Mgr. Davidem Netušilem
sídlem Politických vězňů 911/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2022, č. j. MV-206275-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2022, č. j. MV-206275-4/SO-2021 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. Davida Netušila, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-13069-5/TP-2021 (dále jen „prvostupňový orgán“), jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky, a to z důvodu nedostatečné legitimace žalobkyně k podání žádosti o vydání takového povolení.
2. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčena, že je legitimována k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobkyně vychází z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a z § 69 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně je legitimována k podání výše zmíněné žádosti z důvodu, protože je nezletilou osobou a dle dikce zákona je tudíž osobou oprávněnou k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Na území České republiky žalobkyně v době podání žádosti pobývala v rámci přechodného pobytu, což dokládá tím, že zde pobývala na základě výjezdního příkazu.
3. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím „přepjatě formalistickým“, což dle jejího názoru zakládá skutečnost, že napadené rozhodnutí jako protiprávní individuální správní akt bylo vydáno bez skutečného důvodu. Dle jejího názoru je čistě formalistická aplikace práva v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a správní orgán se může odchýlit od doslovného znění zákona, pokud to vyžaduje účel zákona.
4. Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 14. 3. 2022 odmítá veškeré uvedené námitky v žalobě a odkazuje na napadené rozhodnutí, jelikož má za to, že se s nimi v jeho odůvodnění vypořádala dostatečně. Žalovaná dále uvádí, že žaloba nepřináší žádné nové argumenty, se kterými se dříve nevypořádala. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná odůvodnění řádně zdůvodnila, vypořádala se se všemi námitkami. Z uvedeného důvodu navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
5. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
8. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.

9. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem*
10. Soud se nejprve zabýval otázkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k výkladu výjezdního příkazu, neboť právě ohledem na tuto skutečnost byla žádost žalobkyně zamítnuta.
11. Z dikce zákona a z výkladového ustanovení tohoto termínu jednoznačně vyplývá, že se jedná pouze o specifický institut, který dotyčného cizince opravňuje k zorganizování cesty z území České republiky. Jedná se tedy o institut, který primárně nemá sloužit k legitimaci podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, a tudíž by za takový neměl být považován ani u nezletilých osob. V této konkrétní věci žalobkyně tohoto institutu využila k podání takové žádosti, což učinila v rozporu s povahou institutu výjezdního příkazu. S ohledem na § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tedy takto postupovat neměla, a jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná postupovali zcela v souladu se zákonem.
12. K námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je přepjatě formalistické, soud uvádí, že správní orgány v dané době postupovaly v souladu se zákonnými předpisy, neboť žalobkyně skutečně nebyla legitimována k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a správní orgány tak rozhodly v souladu s právní úpravou. Pokud by žalovaná postupovala jakýmkoliv jiným způsobem, postupovala by nezákonně. Postup, který byl zvolen, je tedy v zájmu zachování právní jistoty a rovnosti účastníků řízení. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 229/2017 – 34 ze dne 21. 2. 2018, ve kterém soud uvedl, že *„I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit.“*
13. I když soud konstatuje, že žalobkyně nenamítala nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného života, tato skutečnost nemění nic na povinnosti správního orgánu prvního stupně tuto nepřiměřenost posoudit. Vzhledem k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vzhledem k přímé aplikovatelnosti tohoto článku a její přednosti před zákonem. Uvedené vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29: *„je třeba se zabývat otázkou přiměřenosti a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Správní orgán svým opomenutím tohoto posouzení postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou NSS a zároveň v rozporu s Úmluvou. Zdejší soud považuje za vhodné připomenout nutnost zkoumání přiměřenosti ve věcech nezletilých dětí. Konkrétně lze

poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28: „V již citované věci *El Ghatet proti Švýcarsku* ESLP potvrdil, že veškerá rozhodnutí týkající se dětí musejí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (rozsudek ESLP ze dne 6. července 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135). ESLP se pečlivě zabývá situací nezletilých dětí; bere v úvahu též věk dítěte, konkrétní okolnosti, za kterých dítě pobývá ve státě původu, a míru závislosti na péči rodičů. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, *Mandet proti Francii*, stížnost č. 30955/12, body 56–57, důraz doplněn NSS). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy používají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ze dne 21. června 2012, *Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku*, stížnost č. 34124/06, bod 65). V tomto kontextu tedy bylo třeba hodnotit i přiměřenost žalobou napadených rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilých dětí stěžovatele. Právě především hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru Nejvyššího správního soudu ve věci dostatečně zváženo a poměřeno s protichůdným zájmem státu na zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele“.

14. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil, přičemž zavázal správní orgán, aby se otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí zabýval a pečlivě zvážil konkrétní situaci žalobkyně (včetně rodinných vazeb na území České republiky).
15. Soud tak uzavírá, že absence posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí ze strany správního orgánu, vzhledem k věku a potenciálnímu dopadu do soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na rodinné vazby žalobkyně, je v přímém rozporu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
16. Soud proto ze shora uvedených důvodů prvním výrokem tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s., a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
17. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a je povinna zabývat se v dalším řízení přiměřeností dopadů jejího dalšího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně s přihlédnutím zejména k rodinným vazbám žalobkyně a judikatuře Nejvyššího správního soudu.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku) a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem DPH. Celková výše odměny tak činí 10 800 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. prosince 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.